

РЕШЕНИЕ

№ 3080

гр. София, 09.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1972** по описа за **2022** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], [населено място] представлявано от Управителя М. Т., депозирана чрез пълномощника му адв.Б. П. от САК, срещу Решение №1330/15.12.2021 г., постановено по АН дело №12566/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 121-ви състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №585780-F617130/08.07.2021 г., издадено от Директора на Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ в ТД на НАП - С.. Със същото на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 50,46 лева на основание чл.180а, ал.1 ЗДДС за нарушение на чл.86, ал.1, т.2 и т.3 ЗДДС, вр. чл.86, ал.2 ЗДДС. Касаторът счита въззивното решение за неправилно поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. Твърди, че АУАН е съставен след законовите срокове, предвидени в ЗАНН и нарушението е описано ненадлежно и неясно. Не е установена датата на данъчното събитие по договор с непрекъснато изпълнение, която счита, че не съвпада с датата на издаване на фактурата от чуждестранния доставчик. По подробно изложени в касационната жалба съображения се иска отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменено процесното наказателно постановление.

Ответникът ТД на НАП - С., чрез процесуалния си представител юрисконсулт П. Г. в съдебно заседание изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че решението на СРС, като правилно и законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление №585780-F617130/08.07.2021 г., издадено от Директора на Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ в ТД на НАП - С.. Със същото на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 50,46 лева на основание чл.180а, ал.1 ЗДДС за нарушение на чл.86, ал.1, т.2 и т.3 ЗДДС, вр. чл.86, ал.2 ЗДДС.

Въз основа на събраните в хода на съдебното производство доказателства СРС е приел за установено, че при извършена проверка от контролните органи на дружеството, възложена с Резолюция №П-22222520216092-О.-001/29.12.2020 г., било установено, че през данъчен период 01.11.2019 г. - 30.11.2019 г. [фирма], [населено място] е получател на доставки по чл.82, ал.2, т.3 ЗДДС, за които доставки има издадена фактура. Дружеството е данъчно задължено лице по смисъла на чл.3, ал.1 ЗДДС. При анализ на информацията, съдържаща се в подадените от страна на проверяваното дружество в НАП - дневници за продажбите, справки-декларации по ЗДДС, е констатирано следното: 1/ Фактура №21847/30.11.2019 г. с издател чуждестранно юридическо лице „BDLLY GAMING N. II BV“ - Испания и получател [фирма], [населено място], с ДО: 2 580,00 евро, с предмет „софтуер“ (period from 01/11/19 - 30/11/19); 2/ Протокол по чл.117 ЗДДС с №[ЕГН]/01.02.2020 г. с ДО 5 046,04 лв. и ДДС 1 009,21 лв.; 3/Банково извлечение, съгласно което фактура №21847/30.11.2019 г. е платена на 16.03.2020 г. При преглед и анализ на представените доказателства е установено, че през данъчен период месец ноември 2019 г. [фирма], [населено място] е получател по доставка на услуга с място на изпълнение на територията на Република България от доставчик чуждестранно юридическо лице. Доставчикът е данъчно задължено лице, което не е установено на територията на страната, а доставката е облагаема на основание чл.12, ал.2 ЗДДС. На основание чл.25, ал.2 ЗДДС, вр. чл.25, ал.6, т.1 ЗДДС данъчното събитие е настъпило на дата 30.11.2019 г. с извършването на услугата по цитираната по-горе доставка и издаването на фактура №21847/30.11.2019 г., т.е. на същата дата дължимият ДДС в размер на 1 009,21 лв. е станал изискуем. На основание чл.82, ал.2, т.3 ЗДДС за така посочената доставка на услуга данъкът е изискуем от получателя и за него е възникнало задължение го начисли съгласно чл.86, ал.1, т. 1 – т.3 ЗДДС, вр. чл.117, ал.1, т.1 ЗДДС, като издаде протокол, не по-късно от 15 дни от датата, на която данъкът е станал изискуем, в конкретния случай до 15.12.2019 г. В протокола

дружеството следва да посочи данъка на отделен ред и да включи размера на данъка при определянето на резултата за период м. декември 2019 г. в справка декларация (СД) по чл. 125 ЗДДС за този данъчен период и посочи документа в отчетните регистри за същия период. Съгласно чл.86, ал.2 ЗДДС, когато протокол по чл.117 от същия закон не е издаден в срок, данъкът е дължим през данъчния период, през който същия е станал изискуем, в посочения случай през месец ноември 2019 г. Контролните органи приели, че е налице нарушение на чл.86, ал.1, т.2 и т.3 ЗДДС, вр. чл.86, ал.2 ЗДДС от страна на дружеството, поради което е съставен и надлежно връчен на пълномощник АУАН №F617130/22.06.2021 г., въз основа на който е издадено процесното НП.

От правна страна въззивният съд е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до накърняване правото на защита на санкционираното дружество. АУАН и НП са издадени от оправомощени за това длъжностни лица, в рамките на определената им компетентност и са надлежно предявени и връчено. АУАН и НП съдържат реквизитите по чл.42 и чл.57 ЗАНН, като са спазени сроковете за издаването им.

Доколкото е установено по делото, че от страна на дружеството е издаден със закъснение от два месеца Протокол по реда на чл. 117 ал. 1 ЗДДС с №0000002931/01.02.2020 г. и е бил начислен дължимия данък през данъчен период месец февруари 2020 г., но за посочената сума на данъка ЮЛ е ползвало пълен данъчен кредит, а от справка в информационния масив на НАП е установено, че липсва уведомяване от страна на проверяваното лице на органите на приходите по реда на чл.126, ал.3, т.2 ЗДДС в срок до два месеца от края на месеца, в който е следвало да бъде начислен данъка, СРС е приел, че дружеството е осъществило от обективна страна състава на вмененото му нарушение по чл.86, ал.1, т.2 и т.3 ЗДДС, вр. ал.2 на същата разпоредба. Нарушението е извършено на 15.01.2020 г. - денят следващ крайния срок за подаване на справка декларация (СД) и отчетните регистри по ЗДДС за данъчен период м. декември 2019 г., в [населено място].

СРС е приел за неоснователни възраженията на жалбоподателя, че с посочване на нарушението цифрово по начин - чл. 86, ал.1, т.1, т.2 и т. 3 ЗДДС са вменени три отделни задължения, като неизпълнението на всяко едно от тях представлява самостоятелно основание за ангажиране на отговорност по аргумент на чл. 18 ЗАНН. В НП посоченото нарушение е отразено цифрово като такова по чл.86 ал.1 т.2 и т.3 ЗДДС /без т.1/ и ясно и конкретно е посочено, че дружеството, като регистрирано лице не е включило размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в справка-декларацията по чл.125 за този данъчен период и не е посочил съответния данъчен документ в дневника за продажбите за съответния данъчен период.

Според мотивите на въззивния съд правилно е определена и приложимата санкционната разпоредба за извършеното нарушение, като имуществената санкция е наложена на основание привилегирования състав по чл.180а ЗДДС – в размер на сумата 50,46 лв. за начислен със закъснение ДДС от 1 009,21 лв. за периода ноември 2019 г. Прието е, че нарушението не разкрива по-ниска степен на обществена опасност, поради което чл.28 ЗАНН е неприложим.

При тези мотиви НП е потвърдено.

Настоящият съдебен състав счита, че така постановеното решение е правилно.

Анализирайки събраните в хода на съдебното производство доказателства СРС

правилно е приел, че в хода на проведеното АНП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, основание за отмяна на НП.

Не се споделят твърденията на касатора за неотчетено от СРС нарушение на чл.34 ЗАНН. Съгласно приложимата норма на чл.34, ал.1 ЗАНН не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. 3-месечният срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН започва от деня, в който органът, който е овластен да състави акта, е узнал кой е нарушителят. За да се изпълнят императивните изисквания на закона при съставяне на АУАН административнонаказващият орган трябва да събере необходимите доказателства и да изследва всички факти и обстоятелства, като прецени дали действително е извършено нарушение. Установяването на извършено нарушение предпоставя установяването на неговия автор, а не обратно. Нарушителят се счита за открит тогава, когато в писмен документ, свидетелски показания или лично волеизявление на дееца се съдържат данни, които не пораждаат съмнение по отношение авторството на нарушението. Моментът от когато е започнал да тече тримесечния срок по чл.34, ал.1 ЗАНН в случая е от 05.04.2021 г, а АУАН е съставен на 22.06.2021 г., т. е не е изтекъл предвидения тримесечен преклузивен срок. Категорични данни за нарушението и неговия автор са били налице на от 05.04.2021 г., тъй като нарушителят е бил известен на административнонаказващия орган съгласно проверка за установяване на факти и обстоятелства по отношение на касатора, възложена с резолюция № П 2222520216092-О.-001/19.12.2020 г.

Неоснователни са и доводите на касатора за ненадлежно и неясно описание на нарушението. Както е приел и въззивният съд, АУАН и НП съдържат изискуемите от чл.42, респективно чл.57 ЗАНН реквизити. И в двата акта нарушението е описано с необходимите съставомерни белези, достатъчно ясно, за да може да разбере санкционирания субект за какво е обвинен и съответно съдът да извърши преценка на нарушението.

Неоснователен е и доводът на касатора за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила от въззивния съд, обосновано с твърдението, че съдът не е събрал и обсъдил писмените и гласно доказателства, относими за пълното изясняване на спорните факти и обстоятелства по делото в нарушение на чл.107, ал.2 НПК. В производството пред СРС е представена административнонаказателната преписка, краен акт по която е обжалваното НП. Същата съдържа относимите към спора доказателства, при което за въззивния съд не е възникнало задължение да събира други. Показанията на разпитаната като свидетел актосъставителка изцяло кореспондират с отразеното в АУАН, поради което не са били налице спорни факти, които съдът да обсъжда. От страна на санкционираното дружество не са направени доказателствени искания, които съдът да е отхвърлил. Налице е произнасяне по направените с жалбата възражения. Предвид това настоящият съдебен състав счита, че във въззивното производство не е допуснато твърдяното от касатора съществено нарушение на съдопроизводствените правила.

Обосновано и в съответствие със събраните доказателства СРС е приел, че извършеното нарушение е безспорно установено. Както е прието и от СРС съгласно чл. 86, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗДДС регистрирано лице, за което данъкът е станал изискуем, е длъжно да го начисли, като: 1. издаде данъчен документ, в който посочи данъка на отделен ред; 2. включи размера на данъка при определяне на резултата за

съответния данъчен период в справка-декларацията по чл. 125 за този данъчен период; 3. посочи документа по т. 1 в дневника за продажбите за съответния данъчен период. Идентична е подзаконовата уредба на начисляване на ДДС по чл. 54, ал. 1, т. 1 – 3 ППЗДДС. По силата на чл. 86, ал. 2 ЗДДС данъкът е дължим от регистрираното лице за данъчния период, през който е издаден данъчният документ, а в случаите, когато не е издаден такъв документ или не е издаден в срока по този закон - за данъчния период, през който данъкът е станал изискуем. Данъчното събитие е настъпило на 30.11.2019 г. с извършването на услугата по доставката и издаване на фактурата от същата дата и на същата дата дължимият ДДС в посочения в НП размер е станал изискуем. За получателя е възникнало задължение да го начисли съгласно разпоредбите на чл.86, ал.1, т.1 – т.3 ЗДДС, вр. чл.117, ал.1, т.1 ЗДДС, като издаде протокол не по-късно от 15 дни от датата, на която данъкът е станал изискуем. В случая протокола по чл.117, ал.1 ЗДДС е издаден със закъснение – на 01.02.2020 г. и дължимият данък е бил начислен за данъчен период м. февруари 2020 г. Издаването на протокол по реда на чл. 117 ЗДДС, но без същият да е бил деклариран не е равнозначено на изпълнение на задължението по чл. 86, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗДДС. Предвид това правилно е прието, че дружеството е нарушило чл.86, ал.1, т.2 и т.3 ЗДДС, вр. ал.2 на същия текст. Съгласно чл. 125, ал. 5 ЗДДС декларациите по ал. 1 и 2 и отчетните регистри по ал. 3 се подават до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят. Предвид това правилно е прието, че нарушението е извършено на 15.01.2020 г. – деня, следващ крайния срок за подаване на СД и отчетните регистри по ЗДДС за данъчен период м.декември 2019 г.

За да гарантира спазването на тези изисквания чл. 180а, ал. 1 ЗДДС постановява, че регистрирано лице, което, като е длъжно, не начисли данък в предвидените в този закон срокове в случаите, когато данъкът е изискуем от лицето като платец по глава осма и за начисления данък лицето има право на пълен данъчен кредит, се наказва с глоба - за физическите лица, които не са търговци, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер 5 на сто от неначисления данък, но не по-малко от 50 лева. Следователно правилно дружеството касатор е санкционирано с налагането на имуществена санкция в определения размер.

Не се споделя доводът на касатора, че неправилно районният съд е приел за неоснователно възражението, че с посочване на нарушението цифрово са вменени три отделни задължения, като неизпълнението на всяко от тях е самостоятелно основание за ангажиране на отговорност. Настоящият съдебен състав приема, че при неизпълнение на което и де е или на всички задълженията, визирани в чл. чл.86, ал.1, т.1 – т.3 ЗДДС е осъществен състава на едно нарушение. Това е така, защото санкционната норма на чл.180а, ал.1 ЗДДС предвижда налагане на санкция за неначислен данък в предвидените в този закон срокове, а задължението за начисляване е предвидено в чл.86, ал.1 ЗДДС, като посочените в т.1 – т.2 задължения са отделни действия по начисляване на един данък и неизпълнението на всяко от тях не съставлява отделно нарушение.

Настоящият съдебен състав споделя и изводите на СРС за липса на основания за приложимост на чл.28 ЗАНН в настоящия случай. Съгласно разпоредбата на чл.11 ЗАНН, вр. чл.93, т.9 НК, за да се определи един случай като "маловажен" се взема предвид липсата или незначителността на настъпилите вредни последици или по-ниската степен на обществена опасност на деянието в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. В хода на

въззивното производство не са представени доказателства, обуславящи извод за по-ниска степен на обществена опасност на процесното нарушение в сравнение с други нарушения от същия вид. Всъщност, налице са обстоятелства, типични за нарушение от този вид. В същото време не се установяват и такива смекчаващи обстоятелства, които с оглед на своя интензитет или брой, да се характеризират с изключителност или многобройност и да надхвърлят хипотезите на типичните случаи на нарушения от този вид. Не може да се приеме за смекчаващо обстоятелство доводът, че макар и със закъснение е издаден Протокол по чл.117 ЗДДС и не са настъпили негативни последици за фиска. Протоколът е издаден със закъснение и то след като по отношение на дружеството е било възложено извършване на проверка. Доколкото процесното нарушение е формално такова, на простото извършване, ирелевантна се явява липсата на настъпили вредни последици, поради факта, че законодателят не е предвидил в състава на нарушението настъпването на такива. Във връзка с довода за ненастъпили негативни последици за фиска следва да се отчете значимостта на регулираните обществени отношения в сферата на данъчното облагане. В този смисъл разпоредбата на чл.86, ал.1 ЗДДС се явява гаранция за своевременното начисляване на дължимите данъци и събираемостта им.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото основателно се явява своевременно направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.1 ЗАНН в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Чл. 143, ал.3 АПК предвижда, че когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ. Според ал.4 на чл.63д ЗАНН в полза на учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл.58д ЗАНН /в случая НП/, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование, като според ал.5 размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Предвид изложеното касаторът следва да бъде осъден да заплати на ТД на НАП - С. разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 80 лева, определени по реда на чл.37 ЗПП, вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ. Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 АПК, вр. чл.63в ЗАНН Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №1330/15.12.2021 г., постановено по АН дело №12566/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 121-ви състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №585780-F617130/08.07.2021 г., издадено от Директора на Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ в ТД на НАП - С..

ОСЪЖДА [фирма], [населено място] да заплати на ТД на НАП - С. деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.